

Arrest

nr. 248 575 van 2 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 augustus 2020, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 oktober 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 maart 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 24 augustus 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde Minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“ BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69terx van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.03.2020 werd ingediend door:

Naam: K. A.

Voorna(a)m(en): C.

Nationaliteit: Ivoorkust

Geboortedatum: 01.01.1985

Geboorteplaats: Gagnoa

Identificatienummer in het Rijksregister: 85000072293

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene vroeg op 10.03.2020 gezinshereniging aan met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde L. B. A. G. J.-Y., van Franse nationaliteit, met rijksregisternummer [...], op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Volgende bewijsstukken werden voorgelegd ter staving van de aangehaalde duurzame relatie:

- Chatberichten tussen betrokkene en de referentiepersoon vanaf 09.07.2019

- Arbeidscontracten Actief N.V op naam van betrokkene met bijhorende loonfiches vanaf mei 2020 tot augustus 2020; Gelegenhheidsformulier Tuinbouwsector dd. 22.04.2020 op naam van betrokkene

Uit het geheel van de beschikbare gegevens kan enkel met zekerheid opgemaakt worden dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen op 9 juli 2019. Echter, louter elkaar kennen is geen afdoende bewijs dat beiden ook een relatie met elkaar hadden sinds deze datum.

Op basis van de voorgelegde stukken is zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen, als het aangehaalde duurzame karakter ervan, onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer overtuigende stukken kan voorleggen. Betrokkene en de referentiepersoon hebben elkaar leren kennen via een chatprogramma/datingsite. Echter, tussen elkaar 'begroeten' op 09.07.2019 tot het hebben van een relatie met elkaar, gaat een geruime tijd over. Er worden ook geen andere documenten voorgelegd waaruit de relatie zou moeten blijken. Enkel chatgesprekken zijn onvoldoende om de relatie aan te tonen.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 10.03.2020 officieel gedomiciëerd werd op het adres van de referentiepersoon. Louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke verblijfsplaats hebben, kan niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie en/of van een gezinsleven.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de hoorplicht.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

"a) Aangaande het socio-economisch onderzoek

De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoekster de nodige stappen onderneemt om zich te integreren in België. Zij heeft meteen na de opstart van de aanvraag een tewerkstelling gezocht en gevonden. Zij legde hiervan tevens de bewijsstukken voor.

Ondanks dat zij met haar partner, de heer L., een relatie en leven wenst uit te bouwen, is het absoluut niet haar bedoeling om op zijn kosten door het leven te gaan. Omwille daarvan heeft zij van deze tewerkstelling meteen werk gemaakt na de opstart van de aanvraag.

Zij hebben elkaar via een datingsite leren kennen. Zij hebben een aantal maanden gechat en zijn dan ook een relatie gestart. Zij stellen ook niet dat dat het louter elkaar kennen afdoende bewijs is van hun relatie, doch wel dat uit de gesprekken duidelijk kan afgeleid worden dat zij elkaar trachten te leren kennen en dat de intentie wel degelijk is om samen verder te gaan. Zij praten over vorige relaties en seksuele contacten, over religie...

Het louter elkaar kennen is geen afdoende bewijs, doch deze chatberichten kunnen wel een begin van bewijs zijn waaruit de intentie om een relatie aan te gaan kan afgeleid worden. Het feit dat zij sinds 10.03.2020 officieel op hetzelfde adres ingeschreven staan en er effectief samenwonen, dient ook in aanmerking genomen te worden

Bovendien kan zij pas officieel op het adres ingeschreven worden nadat de aanvraag tot gezinshereniging opgestart werd.

Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient men rekening te houden met een aantal

relevante factoren waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding t.a.v. elkaar, (arrest Grant, EHRM, nr. 10606/07 van 8 januari 2009)

Voor de standvastigheid van de relatie aan te nemen, dient tevens in overweging genomen te worden dat de heer L., de partner van verzoekster, de zorg en opvoeding van de kinderen van verzoekster op zich neemt. Hij heeft hen in huis genomen en neemt hiervoor ook de vaderrol op zich.

Bovendien hebben verzoekster en haar partner tevens verschillende uitstappen gedaan in het mate van het mogelijke gelet op de pandemie die de wereld momenteel teistert. In bijlage worden hiervan tevens bewijsstukken gevoegd (foto's, aankoop fietsen, Games, ...)

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verweerder m.b.t. de aanvraag van verzoekster draagt de beslissing niet.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd haar beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is.

Er wordt niets vermeld i.v.m. de kinderen van verzoekster uit een vorige relatie. Er wordt gesteld dat er geen gemeenschappelijke kinderen zijn, doch over het feit dat de partner van verzoekster de zorg van haar kinderen op zich neemt, wordt niets vermeld.

Hierdoor dient er aangenomen te worden dat dit niet onderzocht werd door verwerende partij en men aldus onzorgvuldig te werk is gegaan in het dossier van verzoekster.

Verzoekster werd tevens voor het afleveren van het bevel niet gehoord. De bedoeling van deze hoorplicht is om de redenen om het bevel af te leveren te achterhalen en de argumenten van verzoekster om alsnog op het Belgische grondgebied te verblijven hiermee af te toetsen. Door dit verhoor te weigeren of niet te laten plaatsvinden, is het onmogelijk om rekening te houden met de argumenten van verzoekster en schendt men aldus de hoorplicht.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

b) Huwelijk of gelijkgesteld partnerschap

Het Agentschap voor integratie en inburgering stelt:

"Wat zijn de voorwaarden voor gezinshereniging met een Belgische (stiefouder of (stief)grootouder?

- Bijdrage in administratieve kosten*
- Huwelijk of gelijkgesteld partnerschap*
- Ouder dan 18 jaar*
- Stabiele en toereikende bestaansmiddelen*
- Voldoende huisvesting*
- Ziekteverzekering*
- Gezinscel"*

Verzoekster heeft getracht om haar relatie met haar partner aan te tonen aan de hand van hun chatberichten en aan de hand van het feit dat zij op hetzelfde adres ingeschreven staan.

Uit de gesprekken van verzoekster en haar partner is af te leiden dat zij de intentie hebben om een relatie aan te gaan. Ze hebben in deze chatberichten gepraat over hun vorige relaties, seksuele contacten, religie enzo. Zij trachtten elkaar beter te leren kennen en zijn momenteel gelukkig in hun relatie.

De relatie is zeer oprecht. De partner van verzoekster staat tevens mee in voor de zorg en opvoeding van de kinderen van verzoekster uit een vorige relatie. Zij doen uitstappen en beiden staan in voor de financiële kant m.b.t. de school en behoeften voor de kinderen.

Het feit dat de partner van verzoekster zich hiervoor inzet, toont hun oprechte wil aan om een liefdevolle relatie verder uit te bouwen. Het is nl. belangrijk voor de partner van verzoekster om betrokken te worden in het leven van de kinderen. In een relatie waarbij kinderen van een vorig huwelijk/relatie betrokken zijn, is de band tussen de nieuwe partner en de kinderen dan ook van uiterst belang.

Hiermee wordt tevens de intentie en duurzaamheid van de relatie aangetoond. Een moeder zal altijd waken over haar kinderen en de personen die hiermee in contact komen, zeker gelet op het verleden van verzoekster die op jonge leeftijd werd uitgehuwelijkt.

Voor verzoekster en haar partner heeft een terugkeer naar haar land van herkomst zeer ernstige gevolgen.

Zij hebben een duurzame relatie en wensen deze verder te zetten.

Indien verzoekster dient terug te keren zal dit niet mogelijk zijn.

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van de artikelen 47/3, § 1 en 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;”

Artikel 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

Uit de bovenstaande bepalingen komt duidelijk naar voor dat de derdelander, om in aanmerking te komen voor een verblijf van meer dan drie maanden als partner van een Unieburger die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de partner bij wie hij zich wil voegen of die hij begeleidt. Het is duidelijk dat de bewijslast ter zake bij de aanvrager berust. Hij mag het duurzaam karakter van de relatie bewijzen met elk passend middel. Bij het onderzoek naar het duurzaam karakter van de relatie moet de gemachtigde rekening houden met de intensiteit, de duur, en de stabiele aard van de banden tussen de partners. Het komt aan de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde toe om na te gaan of de derdelander gegevens naar voor brengt waaruit kan blijken dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen hem en zijn partner die ook reeds een enige tijd bestaan derwijze dat een “deugdelijk bewezen duurzame relatie” in de zin van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet voorligt. Het moet zodoende wel degelijk gaan om een effectieve feitelijke relatie.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie is, bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden voorgelegd, vrij. De gemachtigde beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermogen een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat uit de stukken die door de verzoekende partij werden voorgelegd, namelijk chatberichten tussen haar en de referentiepersoon vanaf 9 juli 2019, arbeidscontracten op naam van betrokkene, loonfiches en een gelegenheidsformulier Tuinbouwsector op naam van betrokkene, onvoldoende blijkt dat er sprake is van een affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen, noch van het duurzaam karakter ervan. De verwerende partij stelt dat tussen elkaar 'begroeten' op 9 juli 2019 tot het hebben van een relatie met elkaar, een geruime tijd over gaat en er geen andere documenten worden voorgelegd waaruit de relatie zou moeten blijken. Enkel chatgesprekken zijn volgens de verwerende partij onvoldoende om de relatie aan te tonen. Dat de verzoekende partij op 10 maart 2020 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon blijkt volgens de verwerende partij ook niet voldoende het bestaan van een duurzame partnerrelatie en/of van een gezinsleven.

De argumenten die de verzoekende partij in haar eerste middel naar voor brengt over haar beweerde integratie en tewerkstelling doen niets af aan bovenstaande motieven van de bestreden beslissing. Zij hebben immers niets te maken met het al dan niet bestaan van een relatie tussen haar en de referentiepersoon. Bovendien gaat de verzoekende partij er verkeerdelijk van uit dat er sprake is van een beëindiging van het verblijf. De verwijzing naar het socio-economisch onderzoek dat dient te worden gevoerd bij de beëindiging van een verblijf, is dan ook niet relevant.

De verzoekende partij houdt in haar enig middel vol dat zij van oordeel is dat er wel degelijk sprake is van een duurzame relatie tussen haar en de referentiepersoon.

Wat de chatberichten op zich betreft stelt de verzoekende partij zelf dat het louter elkaar kennen *"(geen) afdoende bewijs is van hun relatie, doch wel dat uit de gesprekken duidelijk kan afgeleid worden dat zij elkaar trachten te leren kennen en dat de intentie wel degelijk is om samen verder te gaan"*. Hiermee toont zij niet aan dat de beoordeling die gemaakt werd door de verwerende partij kennelijk onredelijk is. Dit bevestigt eerder het oordeel van de verwerende partij dat de chatberichten op zich onvoldoende zijn om aan te tonen dat er sprake is van een duurzame relatie. Hoe dan ook treedt de Raad de verwerende partij bij. Na het lezen van de chatberichten kan bezwaarlijk gesteld worden dat hier sprake is van een duurzame relatie. In zoverre zij lijkt aan te geven dat de relatie pas echt gestart is na het samenwonen, kan de Raad enkel maar vaststellen dat de verzoekende partij geen andere bewijzen heeft aangebracht om haar duurzame relatie aannemelijk te maken. Terecht stelt de verwerende partij dat het louter onder hetzelfde dak wonen niet aantoonbaar dat er sprake is van een duurzame relatie. Ten overvloede merkt de Raad op dat de "feitelijke partner" een internationaal vrachtwagenchauffeur is die naar eigen zeggen de hele week werkt. Hij is afkomstig uit Toulouse (Frankrijk) en werkt voor een Belgisch transportbedrijf in Moeskroen. Uit de voorgelegde chatberichten blijkt dat hij slechts sporadisch in België is. Ook al is er een enige vorm van relatie, kan nog niet gesproken worden van een duurzame relatie.

De verzoekende partij verwijst verder naar de verschillende uitstappen die al werden gedaan met de referentiepersoon en legt hiervan bewijsstukken voor (foto's, aankoop fietsen, games, ...). De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient echter te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Deze bewijsstukken kunnen niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij dat in de bestreden beslissing niets wordt vermeld over het feit dat haar partner de zorg voor haar kinderen op zich neemt, maar laat na aan te geven waar zij hiervan een bewijs zou hebben verschaft. Nergens blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat haar vermeende partner de zorg van de kinderen op zich neemt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij op geen enkel moment tijdens de procedure aan de verwerende partij te kennen heeft gegeven dat zij nog twee inwonende minderjarige kinderen heeft. De stad Menen heeft na nazicht van een politieverslag van 29 november 2019 betreffende een woonstcontrole vastgesteld dat er sprake is van 2 minderjarige kinderen waarvan niet

werd gesproken op de bijlage 19ter. Daarop werd op 11 maart 2020 een nieuwe woonstcontrole gevraagd teneinde na te gaan of de kinderen nog steeds op dit adres verblijven. Op 16 maart 2020 werd dan een nieuwe woonstcontrole uitgevoerd waarbij werd vastgesteld dat de verzoekende partij en haar feitelijke partner op het aangegeven adres wonen. Er werden echter geen andere personen aangetroffen op dit adres. Zodoende kan de verzoekende partij niet voorhouden dat de verwerende partij rekening had moeten houden met het bestaan van haar 2 minderjarige kinderen.

De verzoekende partij voert ook de schending aan van het hoorrecht.

In casu was het echter de verzoekende partij zelf die op 10 maart 2020 een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, waardoor zij alle mogelijkheden had om de volgens haar nuttige informatie aan het bestuur over te maken. Deze verantwoordelijkheid lag dus volledig bij de verzoekende partij zelf en zij heeft vóór het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk de kans gekregen om haar argumenten en stukken aan het bestuur over te maken. De verzoekende partij maakt de schending van haar hoorrecht dan ook niet aannemelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, en van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“Dat bovendien verzoekster meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster woont na het chatten en sinds de 'echte' start van hun relatie samen met haar partner. Haar echtgenoot heeft de Franse nationaliteit.

Wanneer verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging, tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling, en een proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Het heeft dan ook geen enkele zin of nut dat verzoekster terugkeert naar haar land van herkomst aangezien zij al ettelijke jaren in België verblijft, haar tewerkstelling hier heeft en hier samenwoont met haar partner en die hier woont en tewerkstelling heeft.

Dat het duidelijk is dat verzoekster het recht heeft een band met haar partner te onderhouden en dat zij die kans ook moet kunnen krijgen! Haar relatie is wel degelijk duurzaam.

Verzoekster mag niet van haar partner gescheiden worden!

Gelet op bovengaande redenen dient de beslissing van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en voor migratie en asielbeleid vernietigd te worden.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 3 Kinderrechtenverdrag - belang van het kind en artikel 24 Handvest Grondrechten van de EU

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ”

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De belangen van de pluskinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Artikel 3 IVRK:

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht. ”

De belangen van alle kinderen dienen steeds vooropgezet te worden! Dit geldt tevens voor pluskinderen. De partner van verzoekster neemt de opvoeding en zorg op zich, heeft zich ondertussen gehecht aan hen, en vice versa.

Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een Overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening te houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal/kan ervaren bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn ouder (EHRM 3 oktober 2014, JEUNESSE t. Nederland)

Het Hof oordeelde als volgt:

" Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non- national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly involved by it. "

(Eigen markering)

Het Hof wijst op artikel 3 IVRK dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken.

Ook artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig. Het bepaalt het volgende:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13 NL

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

(Eigen markering)

Uw Raad erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van alle kinderen een essentiële overweging moeten vormen. Uw Raad interpreteert deze bepaling in het licht van artikel 3 IVRK, waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken. Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een "fair-balance" toets met respect voor de mensenrechten.

Het is in het belang van de pluskinderen dat de moeder in België kan blijven omdat een terugkeer naar Ivoorkust onrechtstreeks manifeste negatieve gevolgen zal hebben voor de kinderen en aldus dient de bijlage 20 vernietigd te worden."

2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat dit artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling bevat geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partij kan daarom de rechtstreekse schending van deze bepaling van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Uit artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet volgt dat als familielid van een Unieburger wordt beschouwd de vreemdeling die met de Unieburger een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

De voorwaarden die in artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet worden gesteld om als familielid van een Unieburger te worden aangemerkt, verschillen dus in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name het aantonen van het bestaan van een gezinsleven, *in casu* een stabiele *de facto* partnerrelatie.

In casu heeft de verzoekende partij het bewijs niet geleverd dat zij een duurzame relatie heeft met de referentiepersoon. Derhalve wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond en wordt niet aannemelijk gemaakt dat er een belangenafweging diende plaats te hebben.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Wat de belangen van de kinderen van de verzoekende partij zelf betreft, herhaalt de Raad dat de bijlage 19ter van 10 maart 2020 helemaal niets vermeldt omtrent eventuele minderjarige kinderen. Zoals reeds vermeldt maakt een e-mail van de gemeente Menen van 11 maart 2020 melding van het feit dat *"In het verslag van 29/11/2019 melding (wordt) gemaakt van 2 minderjarige kinderen waarvan niet gesproken werd bij de afgifte van de bijlage 19Ter (...) Ook zou ik willen vragen of de kinderen nog altijd op het adres (...) verblijven en of ze naar school gaan"*. Uit het *"verslag met betrekking tot het onderzoek van de reële verblijfplaats"* van 16 maart 2020, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat als actuele inwoners op dat moment enkel de referentiepersoon staat aangegeven en dat geen andere personen werden aangetroffen. De controle gebeurde op maandag 16 maart 2020 om 20.23 uur. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij weet had of had moeten hebben van het feit dat de minderjarige kinderen van de verzoekende partij zich in België zouden bevinden.

Bij nazicht in het Rijksregister blijkt dat deze kinderen ook niet waren ingeschreven op haar adres te Menen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid, geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr.182.450). Het komt verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te

leggen. De verwerende partij kan enkel rekening houden met elementen waarvan zij op de hoogte is of had moeten zijn. In casu blijkt niet dat de verwerende partij op de hoogte was of had moeten zijn van het inwonen van de kinderen bij de verzoekende partij.

De verzoekende partij laat daarnaast ook na te verduidelijken welke manifeste negatieve gevolgen een terugkeer naar Ivoorkust onrechtstreeks zou hebben voor haar kinderen. Uit het verzoekschrift kan enkel afgeleid worden dat zij mogelijks bedoelt dat de kinderen zich gehecht hebben aan de referentiepersoon. Wat betreft de band tussen de kinderen van de verzoekende partij en de referentiepersoon kan worden opgemerkt dat hoger al werd gesteld dat de verzoekende partij het bewijs niet heeft geleverd dat zij een duurzame relatie heeft met de referentiepersoon en dat bijgevolg het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt niet wordt aangetoond en zij niet aannemelijk maakt dat er een belangenafweging diende plaats te vinden. Hieruit volgt dat er ook geen beschermenswaardig gezinsleven is aangetoond tussen de kinderen van de verzoekende partij en de referentiepersoon.

Wat betreft het welzijn van de kinderen ligt de verantwoordelijkheid in de eerste plaats bij de ouders. *In casu* heeft de verzoekende partij nooit een onbepakt verblijfsrecht gehad en diende zij zich bewust te zijn van de gevolgen van haar voorlopig en precair verblijf in België voor haar kinderen. Deze primaire verantwoordelijkheid van ouders met betrekking tot het welzijn van hun kinderen neemt evenwel niet weg dat de verwerende partij, indien ouders die verantwoordelijkheid niet of onvoldoende nemen, de verplichting heeft te waken over de rechten en belangen van minderjarige kinderen die zich op het grondgebied bevinden, daar zij niet verantwoordelijk kunnen worden gehouden voor gedragingen of misdragingen van hun familieleden.

De verplichting voor de verwerende partij om de belangen van de kinderen te betrekken in beslissingen die hen rechtstreeks dan wel onrechtstreeks aanbelangen, gaat evenwel niet zo ver dat de betrokken vreemdelingen niet meer zouden mogen worden uitgezet of zelfs een verblijfsvergunning zouden moeten krijgen. Hoe dan ook herhaalt de Raad dat de verzoekende partij op geen enkel moment heeft aangegeven dat zij minderjarige kinderen had die bij haar inwoonden, noch blijkt zulks uit het administratief dossier. Zij kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade duiden onvoldoende belang te hebben gehecht aan het hoger belang en het welzijn van haar kinderen.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU